

[Brodthagen.]

hed — bliver denne revisionsberetning meget omhyggeligt gennemgået af de 17 medlemmer, som folketinget vælger, også af de medlemmer, som tilhører forespørgersens parti. Det er altså helt forkert, når man herfra vil påstå, at folketinget ikke er holdt underrettet om, hvad der er sket denne sag vedrørende. Det parti, det ærede medlem tilhører, og det andet parti, der deltager i forespørgslen, har så og så mange medlemmer, der interesseret følger sagerne. De stiller deres spørgsmål og får dem besvaret.

I 1952-53 blev udvalget enige om, at man ville følge denne sag om politikasserne op. Vi rettede et spørgsmål til justitsministeriet og fik et svar, hvori det bl. a. hed, at sagen beroede på brevveksling med finansministeriet. Altså med andre ord, den bemærkning, som revisionsdepartementet havde gjort over for ministeriet, havde bevirket, at man var begyndt at korrespondere med finansministeriet om sagen. Næste år diskuterede vi igen denne sag, og da vi stadig væk inden for udvalget ville følge den, gik sagen til sidst op i den spids, at den højtærede justitsminister, departementschefen og jeg lille mand som formand for udvalget samlede til et møde, hvor vi diskuterede problemerne om politikasserne. Sagen var nemlig den, at revisionsdepartementet har erklæret, at rent formelt har justitsministeriet ret til at opretholde politikasserne — her i København blev kassen vistnok startet i 1951.

Den diskussion, som vi tre havde, endte med, efter at den højtærede justitsminister havde udtalt sig om sagen set fra sit synspunkt og departementschefen udtalt sig om den ud fra sit synspunkt, at jeg kunne acceptere en hel del af de argumenter, som den højtærede justitsminister fremsatte med hensyn til politikasserne. Jeg syntes, det var meget fornuftigt; man kunne ikke, sådan som sagen lå, ganske simpelt sige: nu må det være forbi. Jeg stillede derfor det forslag, at sagen skulle hvile i nogle år på den måde, at man i justitsministeriet skulle indstille sig på, at den ordning, man havde, måtte afvikles på en eller anden måde, og at revisionsdepartementet så i den årrække kunne følge, hvad der skete med denne politikasse; for jeg

har forstået på den højtærede ministers udtalelse, at fra 1956, altså på det tidspunkt, hvor det gik op i en spids, har man været villig til, at revisionsdepartementet skulle revidere regnskabet, hvis man ønskede det.

Da statsrevisorernes betænkning i år lå på folketingets bord og jeg den første dag konstaterede, at nu var politikasserne igen omtalt i denne betænkning, sagde jeg til mig selv: ja, det går jo programmæssigt. Det første jeg gjorde var at gå til den højtærede justitsminister og sige: nu er politikasserne altså på programmet igen, og ministeren må være klar over, at vi i udvalget ikke lader os nøje med den bemærkning, der står i betænkningen, men at vi vil følge sagen op med et nyt spørgsmål om, hvor langt man er kommet. Hertil svarede den højtærede justitsminister: det er jeg fuldstændig indforstået med.

Jeg mener derfor, at denne forespørgselsdebat er noget forfejlet. Sagen er nemlig den, at betænkningen ligger i udvalget, og dette udvalg holder møde den 22. november — medlemmerne skal have en vis læsetid for at kunne gennemgå statsrevisorernes betænkning — og i dette møde kan ærede medlemmer fra de ærede forespørgeres partier stille spørgsmål, og de vil blive besvaret. Når udvalget er færdig med sin undersøgelse, afgiver det en betænkning, som det har gjort hvert år. Når denne betænkning står på folketingets dagsorden, kommer den til behandling her, og så kan ethvert medlem, der ønsker at tage ordet til udvalgsbetænkningen og til statsrevisorernes betænkning i det hele taget, fremkomme med ethvert spørgsmål, og derfor synes jeg stadig væk, at denne forespørgsel er helt ved siden af. Man burde have haft tålmodighed til at vente, til udvalget havde afgivet betænkning. Det har man gjort alle de andre år, og hvis det skal blive kutyme, at man her i tinget, hvor der er nedsat et udvalg til en eller anden sags behandling, kan komme ud for, at emsige folketingsmedlemmer, hvis tålmodighed er på bristepunktet, bryder ind i dette udvalgs arbejde og tager en detalje frem og fremdrager den her fra talerstolen som genstand for en forespørgsel, tror jeg, at det fremtidige udvalgsarbejde vil blive meget mærkeligt. Jeg mener derfor, at dette nok er en engangsforeteelse.